

ster, som tjener på ordningen – jo højere indkomst, desto bedre – og det er helt entydigt de lavtlønnede, som betaler. Derfor er det heller ikke overraskende, at vi i Jyllands-Posten i dag kan læse en undersøgelse, som viser, hvordan danskerne ser på forårspakken. Jo højere indkomst man har, jo større fordel får man, og jo større begejstring er der over forbrugsfesten.

Hvis man er en af de mange danskere, som har en årlig indkomst under 235.000 kr., er det eneste, man får ud af forårspakken, at man får lov til at betale en del af gildet. Man får ingen skattelettelser, og man får ingen gevinster, men man får en regning i form af en mindre pension, så man kan være med til at finansiere gildet. De lavtlønnede betaler, mens de højtlønnede får gevinsterne.

Hvis man ser på selve formålet med forslaget og læser i den fine pamflet, fremgår det – som det også er gået igen i flere indlæg fra regeringspartierne ordførere – at formålet er at skabe beskæftigelse. Jeg vil sige, at hvis det, man vil, er at skabe beskæftigelse, er det nok noget nær den mest ineffektive måde, man kan gøre det på. Det er en meget dyr og meget ineffektiv måde, og der kommer kun et ganske marginalt antal nye job ud af det, hvis altså regeringens egne beregninger holder stik – og kender jeg regeringen ret, har den ikke været for pessimistisk i sine vurderinger – så det er en ekstremt ineffektiv og ekstremt dyr måde at skabe nye job på.

Hvis det havde stået til SF, var pengene i stedet målrettet blevet brugt på investeringer de steder, hvor der er brug for det: i skoler, i nye boliger og i miljøet. Vi ville bruge pengene på at løse nogle af de velfærdsopgaver, som virkelig skrider på at blive løst inden for f.eks. uddannelse, forskning, ældrepleje og flere andre velfærdsområder. Der er virkelig en ideologisk forskel, det er virkelig forskellige veje, man vil følge i dansk politik.

Men hvorfor har man gjort det her? Hvis det er en ineffektiv måde at skabe job på, hvad er så forklaringen på det? Jamen det er jo i virkeligheden fremgået af ordførernes indlæg. Forklaringen skal findes i, at i løbet af nogle få måneder får skatteministeren den udelte glæde at få lov til at udsende nye skattekort, og det er vel i virkeligheden det, der er formålet med hele øvelsen.

Hvis vi skal være helt ærlige og skræller retorikken og statistikkerne væk, er baggrunden for øvelsen, at regeringen er trængt i meningsmålingerne – meget trængt endda – og at der er brug

for panikløsninger for at få løst det problem. Hvad kan være bedre markedsføring end at få lov til at sende et personligt brev til samtlige danskere og fortælle om de gode gaver, man vil give, selv om danskernes selv kommer til at betale regningen? I virkeligheden kan man altså koge forslaget ned til, at det giver anledning til at sende et brev fra regeringen ud til samtlige danskere.

Kl. 11.10

I udvalgsarbejdet vil jeg godt bede om en beregning af, om det frem for at lave denne øvelse i virkeligheden ikke ville være billigere simpelt hen at trykke et billede af statsministeren eller for den sags skyld skatteministeren og sende det ud til samtlige danske skatteydere med en venlig hilsen. Jeg tror sådan set, det ville være billigere, og jeg tror sådan set også, at det ville være et lige så effektivt middel til at bekæmpe regeringens dårlige økonomiske tal, og at det stort set ville have en lige så god effekt på beskæftigelsen. Mit forslag til at komme effektivt ud af kattedepinen er altså, at man simpelt hen bare sender de danske skatteydere et billede af skatteministeren med en venlig hilsen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Anders Samuelsen som ordfører.

Anders Samuelsen (RV):

Jeg vil godt starte med at anerkende, at regeringen faktisk forsøger at gøre noget for at sætte gang i økonomien. Det har vi efterlyst længe, det er der mange der har efterlyst, og nu sker det altså noget.

Jeg vil også meget gerne anerkende, at man gør brug af et redskab, som vi fra Det Radikale Venstres side længe har peget på ville være det rigtige, nemlig at nedsætte skatten på arbejde. Det er her, der for alvor er noget at hente. Vi har lavet arbejdsmarkedsreformer sammen med regeringen, og så vidt jeg husker tallene, kunne vi maksimalt håbe, at der måske kunne komme en øget beskæftigelse på omkring 10.000 ud af det. Vi har lavet andre tiltag, som har ligget på nogenlunde samme niveau, men hvis man virkelig vil gøre noget, er det skatten på arbejde, man skal tage fat i, og jeg vælger at opfatte forslaget som et positivt signal fra regeringen om, at nu har den også fået øje på, at det er skatten på arbejde, som er et afgørende element at tage fat i.

Så kan man jo altid diskutere, om det er godt nok. Den diskussion vil jeg selvfølgelig også